

ΕΤΟΣ 64ov

26 Ιουνίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3291)

Η ΧΑΡΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἡ ἑορτή τῶν Ἁγίων Πάντων ἔρχεται σέ φυσική διαδοχή τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς. Καί τοῦτο διότι, ἂν τήν προηγούμενη Κυριακή εἶδαμε τήν νιοή τοῦ Πνεύματος, πρέπει σήμερα νά δοῦμε τοὺς καρπούς τοῦ Πνεύματος. Θέλει ἡ Ἐκκλησία νά τιμήσει τό σύνολο τῶν Ἁγίων τῆς, τό ὁποῖο ὡς νέφος περιβάλλει τόν θρόνο τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί ἀποδεικνύει σέ τί ὕψος ἀναβιβάζει τόν ἄνθρωπο ἡ ὀλοπρόθυμη κατάφασή του στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ νά γίνει Πατέρας του κι ἐκεῖνος κατά χάριν υἱός του. Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία δέν θυμᾶται ἀπλῶς ἱστορικά τήν ἐπέλευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀλλᾶ βιώνει πραγματικά καί ἀποτυπώνει ἐμπειρικά τό τί σημαίνει γιά τή ζωή τῆς, γιά τήν ἐπί γῆς παρουσία τῆς ὀ Παράκλητος, ἀλλᾶ καί τό πῶς μπορεῖ νά ἐπενεργήσει στόν ἄνθρωπο καί πόσο ἀσύλληπτο ἀπό τήν ἀνθρώπινη διάνοια εἶναι τελικά τό μεγαλεῖο, τό ὁποῖο τοῦ προσηγορίζει ἡ ἀγιότητα.

Ὅμως, ὅσο ὁμορφα κι ἂν φαίνονται αὐτά, ἔχει ἡ Ἐκκλησία καί τήν ἐπίγνωση ὅτι ἡ πορεία γιά τήν κατάκτησή τους, ἐξαιτίας τῶν μεθοδεῶν τοῦ μισάνθρωπου διαβόλου, εἶναι πολύ σκληρή. Ξέρει ὅτι ὁ πόλεμος μέ τόν μισόκαλο εἶναι φοβερός καί ἐξαιρετικά λεπτός καί ὑπουλις, γιατί τό τρόπαιο τοῦ πολέμου αὐτοῦ εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὡς μοναδική καί ἀνεπανάληπτη προσωπικότητα. Κι αὐτή τή σκληρότητα ἔρχεται ν' ἀναδείξει τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἐστιάζοντας κυρίως στίς ἐπιλογές τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Συνεργία Θεοῦ καί ἀνθρώπου

Ἐντύπωση προξενεῖ ἡ διατύπωση τοῦ στίχου: «πᾶς ὁστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγῶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Κανονικά θά ἔπρεπε νά λέει: «Πᾶς ὁστις ὁμολογήσει με..., ὁμολογήσω καγῶ αὐτόν...» (Ματθ. 10,32). Τό ὅτι δέν εἶναι λᾶθος ἡ ἰδιωματισμός ἀποδεικνύεται ἀπό τό ὅτι ἡ συνέχεια εἶναι γραμματικά σωστή:

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30)

Οι Άγιοι Πάντες ως δείκτες πορείας

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καὶ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κθίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφήκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἔνεγκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἔκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

«Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καὶ γὰρ...». Πατί αὐτή ἡ ἐμπρόθετη διαφοροποίηση στή διατύπωση;

Ἡ ἀπάντηση πού ὑποκρύπτεται εἶναι καταλυτική γιὰ τό πῶς ἀντιλαμβάνεται ὁ Χριστός τοὺς δικούς του ἀνθρώπους. Θά ἐρμηνεύσει ὁ Χρυσόστομος: «ἀποδεικνύει ὅτι ὁποῖος ὁμολογεῖ τὴν πίστη, δέν τό κάνει μέ τίς δικές του δυνάμεις (ἐννοεῖ εἴτε τὰ προσωπικά πιστεύματα, εἴτε τό πείσμα, εἴτε τόν φανατισμό ἢ ἐνθουσιασμό τοῦ καθενός), ἀλλῆλα βοηθούμενος καὶ ἐμπνευσμένος ἀπό τὴ θεία χάρη. Ἐνῶ γιὰ ὁποῖον τόν ἀρνεῖται δέν εἶπε “ἐν ἐμοί”, ἀλλῆλα “ἐμέ”, γιὰ νά φανεῖ ἡ ἐρμημία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀποξένωσή της ἀπό τὴ δωρεά τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ στήν ἄρνηση». Ἐπομένως, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως εἶναι ἀπόδειξη ψυχῆς καριτωμένης, στήν ὁποία κατοικεῖ ὁ Χριστός καὶ τὴ χαρακτηρίζει, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἄρνηση εἶναι συνέπεια τῆς ἐρήμωσης τῆς ψυχῆς, λόγω τῆς ἐγκατάλειψής της ἀπό τόν Θεό, ἐξαιτίας τῆς ἀνθρώπινης προσκόλλησης στό ὀτιδήποτε ἀποτελεῖ ἐμπόδιο σέ μιά οὐσιαστική σχέση ἀγάπης μαζί του.

Μέ ἄλλα λόγια, περιγράφεται στό Εὐαγγέλιο ἡ κορυφαία ἐκείνη πνευματική κατάσταση πού προσδιορίζει ὁ Παῦλος ὅταν ὁμολογεῖ: «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20). Κι ἡ κατάσταση αὐτή ἀποτυπώνεται ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο μέ ἓνα χαρακτηριστικό παράδειγμα πού δείχνει πῶς κατοικεῖ ὁ Χριστός στόν ἀνθρώπο, χωρίς νά τόν καταλαμβάνει, χωρίς νά τόν ὑποδοῦλῃ, χωρίς νά τόν καταργεῖ. Πάρτε, λῆεὶ ὁ Ἅγιος, ἓνα κομμάτι σίδερο καὶ βάλτε το στή φωτιά. Μετά ἀπό λίγο θά κοκκινίσει. Ἐπαψε νά εἶναι σίδερο; Ὁχι! Εἶναι, ὅμως, πλεόν καὶ φωτιά! Ἐτσι συνεργάζονται Θεός καὶ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητῆς του· «Καθέναν πού θά μέ ὁμολογήσῃ ἔμπρός στοὺς ἀνθρώπους, θά τόν ὁμολογήσω καί ἐγώ ἔμπρός στόν Πατέρα μου τόν οὐράνιον. Ἐκεῖνος ὅμως πού θά μέ ἀρνηθῇ ἔμπρός στοὺς ἀνθρώπους, θά τόν ἀρνηθῶ καί ἐγώ ἔμπρός στόν Πατέρα μου τόν οὐράνιον. Ἐκεῖνος, πού ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερο ἀπό ἐμέ, δέν μοῦ εἶναι ἄξιος. Καί ἐκεῖνος, πού ἀγαπᾷ υἱόν ἢ θυγατέρα περισσότερο ἀπό ἐμέ, δέν μοῦ εἶναι ἄξιος. Καί ἐκεῖνος, πού δέν παίρνει τόν σταυρόν του καί δέν μέ ἀκολουθεῖ δέν μοῦ εἶναι ἄξιος». Τότε ἔλαβε τόν λόγον ὁ Πέτρος καί τοῦ εἶπε, «Νά ἐμεῖς πού ἀφήκαμε ὅλα καί σέ ἀκολουθήσαμε· τί λοιπόν θά ἀπολαύσωμεν;». Ὁ δέ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι σεῖς, οἱ ὅποιοι μέ ἀκολουθήσατε, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά καθῆσῃ εἰς τόν θρόνον τῆς δόξης του εἰς τὴν Νέαν Δημιουργίαν, θά καθῆσθε καί σεῖς σέ δώδεκα θρόνους, διὰ νά κρίνετε τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Καί καθένας πού ἀφῆκε σπῖτια ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια διὰ τὸ ὄνομά μου, θά πάρῃ ἑκατό φορές περισσότερα καί θά κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον. Πολλοὶ δέ, οἱ ὅποιοι εἶναι πρῶτοι, θά γίνουν τελευταῖοι, καί ἐκεῖνοι πού εἶναι τελευταῖοι, θά γίνουν πρῶτοι».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἄνθρωπος, ἔτσι συνενώνονται, ἔτσι συνυπάρχουν, σέ σημεῖο πού νά μὴν μπορεῖ νά ἀποχωρισθεῖ ὁ ἕνας τόν ἄλλο!

«Υπὲρ ἐμέ»;

Τί ἀποτέλεσμα ἔχει αὐτὴ ἡ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου; Μά τί ἄλλο ἀπὸ τό νά καθίσταται καί νά διεκδικεῖ κομβικὴ ὑπεροχὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καί ἡ συνέχεια τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μπορεῖ νά φαίνεται μέ ὄρους ἀνθρώπινους σκληρὴ καὶ ἀπόλυτη, στὴν οὐσία τῆς ὅμως δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἔντιμη, εἰλικρινὴς καὶ ξεκάθαρη. Διεκδικεῖ ὁ Θεὸς ἀπόλυτη προτεραιότητα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου του, ὡς κορύφωση τῆς ἀξιακῆς του κλίμακας!

Χρησιμοποιεῖ ὁ Χριστὸς μας τὸ ρῆμα «φιλιῶ» κι ὄχι τὸ ρῆμα «ἀγαπῶ» γιὰ νά δείξει τὴ βαθιὰ στοργή, τὸ ὀλοκληρωτικὸ δόσιμο καί τὸ ἀγχωτικὸ ἐνδιαφέρον πού ὑπάρχει στὶς οικογενειακές σχέσεις καί τίς διαφοροποιοῦν ἀπὸ τίς λοιπές σχέσεις ἐκτίμησῆς πού ἀναπτύσσονται στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Καί ἀπαιτεῖ, ὁ ἀνθρώπος του νά τόν βιώνει παραπάνω καί ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του, θέτοντας τὴ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου στό κέντρο τῆς ὑπαρξῆς του, ὡς πεμπτουσία τῆς βιωματικῆς του ἐμπειρίας.

Κι αὐτὸ διαφοροποιεῖ τόν Κύριο καί τόν καθιστᾷ πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς κοινούς διδασκάλους. Ἐφθασε κάποτε ὁ Ἀριστοτέλης νά πεῖ: «Φίλος μὲν Πλάτων, φιλιότη δ' ἀλήθεια», γιὰ νά δείξει ὅτι θυσιάζει χάριν τῆς ἀλήθειας τὴν ἀγάπην τῆς φιλίας. Ὁ Χριστὸς δέν μᾶς λῆει νά θυσιάσουμε χάριν τῆς ἀλήθειας

26 Ιουνίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
«ΤΩΝ ΑΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ». Δαβίδ όσιού του έν Θεσσαλονίκη († 540).
Ιωάννου έπισκόπου Γοιθίας.

Ήχος: πλ. δ΄ – Έωθινόν: Α΄ – Απόστολος: Έβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 – Εύαγγέλιον: Μαθ. ι΄ 32-33,
37-38, ιθ΄ 27-30.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Ίουλίου, Β΄ Ματθαίου.
Άπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εύαγγέλιον: Μαθ. δ΄ 18-23.

τήν άγάπη τής όποιας οικογένειάς μας. Κάνει κάτι άνώτερο· ήξει νά θυσιάσουμε για δική του προσωπική χάρη, γι΄ Αυτόν, τήν όποια άγάπη, άκόμη και τή μεγαλύτερη, ή πιό σωστά, νά τή θεωρήσουμε πολύ κατώτερη σέ σχέση μέ τή δική του, καθώς δέν είναι μόνον ή Άλήθεια, άλλά και ή Όδος και ή Ζωή!

Σήμερα, Κυριακή τών Άγιών Πάντων, ή Έκκλησία μας δέν προβάλλει μόνον όλους όσοι κατέστησαν όργανα τής χάριτος και ούρανοπολίτες, άλλά συνάμα παραθέτει μέ τόν δικό της μοναδικό παιδαγωγικό τρόπο τήν άλήθεια πού οι Άγιοι Πάντες έγκοιπήθηκαν βιωματικά και τούς άνέδειξε· τόν ουσιαστικό και άδιάσπαστο έγκεντρισμό τους στό Εύαγγέλιο του Χριστού, ως πρόταγμα τής καταλυτικής τους σχέσης μέ τόν Θεό Πατέρα.

Άρχιμ. Ί. Ν.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΟΙ, ΟΡΟΣΗΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Οί εισηγήσεις του ΙΒ΄ Λειτουργικού Συμποσίου, Βόλος (27-29/09/2010), πού αναφέρονται στά πρόσωπα και τίς συνθήκες πού διαμόρφωσαν άπό τούς πρώτους αιώνες μέχρι σήμερα τά στοιχεία τής Θείας Λατρείας, καθώς και τά σύγχρονα ζητήματα του λατρευτικού βίου τής Έκκλησίας, παρουσιάζονται στον τόμο πού εκδόθηκε άπό τήν Άποστολική Διακονία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα του Ραδιοφωνικού Σταθμού
τής Έκκλησίας τής Ελλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο και ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου», στον Ί. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου), Άθήνα. Προηγείται ή Άκολουθία του Έσπερινού, στην όποια περιστασιακά θά χοροστατεί ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος και θά όμιλει.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθόδοξου πίστεως και ζωής τής «Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό τών ήρωων ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Ύπογραφείου τής Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ όλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr